

συγκάνησι του, είτε γιατί ντρεπόταν νά το όμοιογηση.

— Είμαι ο άντρας της.

Τόν άφοσαν καὶ πέρασε. 'Ο ύπαλληλος ἀκολούθησε. 'Ο Γιώργης ἔβαλε στα χαμένα στη μεγάλη σάλη τοῦ νεκροτομείου ποὺ τὸν ἐμπάσαν. Μόλις ἔβλεπε, παρ' ὅλα τὰ δυνατὰ ἡλεκτρικά, Αἰσθανόταν τὰ μάτια τουν' ἀλλοιωθεῖσαν. Εἶδε κατά ωφα μὲτα πικάλες. 'Η δυνατὴ μυούδισις ἄπο ε' ἀντισπικά καὶ τὸ ἄλλο φάρμακα τὸν ἀπέκεινε. Μέ τὸ βλέμμα ἀνατήησε τὴν νεκρήν. 'Ο ύπαλληλος προσώπησε σ' ἓνα τραπέζι μικρὸν ποὺ ἦταν σκεπασμένο καὶ μὲν πανί. 'Εκεὶ ήταν ἡ Ἀλεξάνδρα.

'Ο ἄνθρωπος τοῦ νεκροτομείου στάθηκε μπροστὸν στὸ τραπέζι καὶ

γρήψης τὸ πανί, ἐνώ ἐκείνος μὲ τὸ καπέλλο στὸ τραπέζι καὶ τὸ χέρι ἔκανε τὸ σταυρὸν του. Μόλις στεκόταν στὰ πόδια του. Είδε τὴν νεκρήν. 'Ηταν γυνὴ γὰρ τὴν νεκροφύτινα. Τῷ μάτια τοῦ Γιώργη ἀλλοιωθεῖσαν. 'Ἐβλεψε θαυμά. Θεό μουν. Γυμνὴ ἀπάντησε σὲ μᾶ λαμπάσινα. Αἰσθανόταν ἐναῦ κόρπο στὸ λαμπό. Πληρώσε περισσότερο καὶ σήκωσε τὸ γέρο στὰ μακλιά της. Κύτταξε. Πῶς είχε ἀλλάξει. 'Ανοίξε τὰ μάτια του για νὰ ιδῃ καλλίτερα.

'Όχι, δὲν ήταν ἡ Ἀλεξάνδρα. Μήπως διμος ὁ θάνατος τὴν είχε παραμορφώσει; Νόλις χρεόταν στὰ πόδια του. Είδε τὴν νεκρήν. 'Ηταν γυνὴ γὰρ τὴν νεκροφύτινα. Τῷ μάτια τοῦ Γιώργη ἀλλοιωθεῖσαν.

Τότε ὁ ύπαλληλος τοῦ νεκροτομείου τὸν εἶδε μὲτα πικάλες νά σκηνῇ μάπανό ἀπὸ τὸ στήθος της. Οἱ μαστοὶ δύο πόδες καὶ δέν μποροῦσε νά τὴν ἀναγρύσῃ. Τότε ὁ ύπαλληλος περισσότερο καὶ σήκωσε τὸ γέρο στὰ μακλιά της. Κύτταξε. Πῶς είχε ἀλλάξει. 'Ανοίξε τὰ μάτια του για νὰ ιδῃ καλλίτερα.

— Τί βλέπετε ἐκεῖ; τοῦ εἰπε ὁ ύπαλληλος;

'Ο Γιώργης ἐκύτταξε νά ιδῃ τὴν οὐλή ποὺ είχε ἡ Ἀλεξάνδρα στὸν ἀριστερὸν μαστοῖ. 'Όχι, δὲν ὑπάρχει τέτοιο πρᾶμα. Μόνον ἡ πληγὴ ἀπὸ τὴν σφαίρα ποὺ τὴν σκότωσε. Είχε και κατὸν ἀλλο φυσικὸ σημάδι ἡ Ἀλεξάνδρα, ἀλλὰ ὁ Γιώργης δὲν ἐτοπίσησε νά τὸ ἀναζητηθῇ περὶ κατὸν στὰ γυμνὰ γυναικεῖα μελέ τα παρὰ τὴν ἐνστικτή περιέργεια ποὺ τοῦ θόρε. Ντρέποταν. Μία γυνὴ γυναίκας ἦταν μαροστά τουν. Επειδήρηκε. Δὲν ἤταν ἡ γυναίκα του.

Ποιῶ ἤταν διοτὸν αὐτῆς. Μία ἄλλη Ἀλεξάνδρα Στεργίουν—οὐ δεός ξέρει πόσες ὑπάρχουν μ' αὐτὸν τὸ δόνοια—μία ἄλλη μὲ ἀνυποτολό παρελθόν δποὺς ἡ δική του καὶ μὲ τραγικὸ τύχη. Καὶ δὲν ὑπῆρχε κανεὶς γ' αὐτῆς τὴν γυναίκα, δυος ἀγνωστες γειτονίστες περιμέναν να τὴν σαβανώσουν καὶ κανεὶς ἀλλος. 'Ηταν ἔρωτος, δὲν είχε κάνει ἔναν ἄντρα μόλις, δποὺς αὐτοὺς, για νά τὴν ἀναζητησῃ. Λισθάνυκρος οἰκογένεια τὴν ἀγνωστή. Κακοδιοίσι οὖνθρωποι. Λιστυχισμένα πλάσματα. Ποιῶς ξέρει τὶ ἔκανε στὴ ζωὴ της, τὶ ἔπεισαν μὲν ἀπὸ τὸ γυναικεῖο κορμοῦ, τὸ πεταμένο τῷρα μόλυντο στὴ λαμπάνα τοῦ τραπέζιου τοῦ νεκροτομείου.

— Εἴκαστος, είπε στὸν ύπαλληλο. Δὲν

είναι αὐτὴ ποὺ νόμιζε.

— Καὶ πάμε ηδήτες; Δὲν ξέρετε ἀνὴ γυναίκα σας είνε ζωντανὴ γὰρ ποὺ ηδήτες; Κύριε δέλεσθον.

'Εβρηκε ἀπὸ τὸ νεκροτομείο γρήγορα. 'Ωστε ἡ Ἀλεξάνδρα ξούση. 'Επακολούθησε τεῖ αἰσχύνη της, τὶς ἀπώμενες της, τὸ δρόμο της. Καλλίτερα νά ήταν αὐτὴ μέσον στὸ νεκροτομείο καὶ δηκὶ ἡ ἄλλη. Προτυμοῦσεν νά μενει στὴν ίδαια πώς ἦταν νεκρή καὶ δεὶς είχε τὶς τύψεις πώς συνετέλεσε μὲν ἀπόδος στὸ τραγικὸ της τέλος. Τέτοια ποὺ ηταν τὸν ἔκανε γα προτυμα νά τὴν βλέπετε πεθαμένην. 'Σ' αὐτὴ την ἀμαρτησία σκέψη τὸν ἔπειρον της τέλον. Δὲν είχε τὸ δικαίωμα νά θέλη τὸ θάνατο της. 'Όχι, καλλίτερα ποὺ ζούσε. 'Ἄν τὴν ενθύσισε ἐκεῖ νεκρή θὰ τὸ θυμοταν σε δηλη τον τὴν ζωὴν. 'Όχι, δηκ., δηκ.. Κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νά μενη εύχαριστημένος ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ ἀλλοι. 'Ἄς ξέροις καὶ οὐδὲς ἡς φωτικε νά σοδη, νά φτιάση τὴ ζωὴ της, νά μητη σ' ἔνα θιο δόμοι.

Τι νάκανε τῷρα η Ἀλεξάνδρα; 'Ισως είχε ησυχάσει πειτε. Τόσα είχαν περάσει. Τὴν ὑπέροχη για τρανταυχότο χρόνον. Θὰ κοιράστηκε.

Καὶ σαν ὑπωνυμένος τράβηξε πόδες δηδο Πιλάρου. Θὰ περνοῦσε δηδο ἀπὸ τὸ σπίτι της. Κατὸν ὑπάρχει. 'Οταν ἐφτάσαε στὸ μικρὸ δρόμο τα γόνυτα του λιγνίαν. Προχώρησε στὸ σκοτάδι στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμο. Τὰ παράθυρα της φωτισμένα. Μέσον ἀπὸ τοὺς δανετελούς μπερονέδες τη διέλευνε. Αὐτὴ ήταν. Καθόταν κοντά σ' ἓν τραπέζι. Δὲν είχε ἀλλάξει καθόδου. Μόνο τὸ πρόσωπό της ήταν κάπτο τραχύτερο, ἀγριεύσαν. Μιλούσαν.

'Ο Γιώργης στάθηκε καὶ στρογγύλευσε στὸν κορμὸ μᾶς ἀκακίας. 'Η φωνὴ της Ἀλεξάνδρας σκέπαξε τὴ φωνὴ τοῦ ἀνδροῦ. 'Ακουσε μια φράσι:

— 'Αὶ στὸ διάβολο χαλβά.

Τὴν ξέρεις αὐτὴ τὴ φράσι δο Γιώργης. 'Ο αντρας χειρονομοῦσε καὶ ἡ φωνὴ του φωνάταν νά πνιγεται στὸ λαιμὸ του. Θὰ τὴν ἔβρεις καὶ αὐτὸς. Προσπάθησε νά τὸν ἀναγνωρίσῃ. 'Ηταν ἄγνωστος. Δὲν ήταν ἀπὸ τοὺς τρεις ποὺ ηξερε δο Γιώργης. 'Ηταν ἄνας ἀλλος, ποὺ είχε ξερει τὴ φράσι του.

Δὲν ήταν καλλίτερα νά ήταν πεθαμένη: 'Όχι. Καλλίτερα ποὺ ζόπει. 'Ηταν μια ζωὴ μέσο σε κόλασι, ἀλλὰ ήταν μια ζωὴ. Τώρα πει ποὺ δὲν ήταν πεθαμένη η Ἀλεξάνδρα, δὲν είναι πάσια ποὺ είπεις εφταγει αὐτὸς για τὴν τύχη της. Έκείνη τὰ ηθελε νάρδουν ἔτσι.

Ξαναγύρισε στὸ σπίτι του. Είποκε τὴν Ιωάννα στὸν καναπὲ κουμπισμένη χορδῆς νά γδυθη. Είχε ἀποκομψει εἴναι τὸ περιμένεν.

— Μπαμπά, του είπε. Τι συμβαίνει; 'Ανησυχία. 'Αργίσατε.

— Δὲν είναι τίποτα παιδάκι μου. Πήγανε στὸ κρεβάτια σου.

— Ολα είναι εν ταύται: Και προσήσθησε στὴν κάμαρά του, στάθηκε μπροστὰ στὸ είκονοστάσιο καὶ ξέρα ποὺ ήταν ο Θεός.

Δ. Κόκκινος

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΗΛΙΘΙΟΥ

Τὴν ἐγγνώσια εἶνα καλοκαίρι στὸν κήπο τοῦ Ζαππείου.

Μικρή, λεπτοκαμωμένη μὲ δύο μαρταρά κατακόκκινο ματοπικοῖς φωδινιᾶς μ' ἔνα σόμα ἀέρινον μόλις σκιαγραφούμενον. Είχε ἀνατραφει κάτω ἀπὸ τὸν θόλο οὐρανοῦ τῆς. Αγγίμας καὶ διώρος ἱερὸς τοῦ καλλίστον ἀνθος τῆς Αττικῆς.

Καθέτης πάνοψα πήγανε περίπατο στὸ Ζαππείο μονῇ μὲ τὸν πατέρα της.

Τότε ήτο μικρή ἀκόμη.

— Εγώ είχα τὴν ήλιθιά τῶν 20 χρόνων καὶ τὴν παραφροσύνην τῆς παρδίδας.

— Ολα ταύτερα υπὸ τὸν φακὸ τῆς τρέλλας.

— Αγαπούσα, διαρκῶς, ἀγαπούσα. Μικρή, λεπτοκαμωμένη μὲ δύο μαρταρά κατακόκκινο ματοπικοῖς φωδινιᾶς μ' ἔνα σόμα ἀέρινον μόλις σκιαγραφούμενον. Είχε ἀνατραφει κάτω ἀπὸ τὸν θόλο τοῦ οὐρανοῦ τῆς. Τὰ ἡράστει τὰ δινόμια δροτικάς ἔρωτικάς ἔξομος μολογήσεις ...

— Όντας πατέρα τοῦ ζευκτολούσαν ...

— Υπὸ τας ζωνήρας αυτας ἐπόμενο ήτο νὰ νομίσω ποὺ μ' ἀγαπᾷ ξείνην.

— Την έπειτα στὸν δρόμο, στὸν ἐκκλησία, στὸ θέατρο καὶ λιτοθρόποδα ἀπότην... βεβαιότητανή.

— Μ' ἀγαπᾷ, μ' ἀγαπᾷ δὲν υπάρχει ἀμφισβολία.

— Τώρα ποὺ μονή πέρασε αὐτὴ τηρέλα, τὸ ἀπὸ μ' ἀγαπόδην πράματα, είνε καὶ θύ παραμένη μισθητοιον. Τὸ βέρμιον δημος είνε δητι, διδιτι επιστευει το μ' ἀγαπᾶ, τη ἀγαπησακ, ἔγω.

— Οτανέ μινατούσας εξει μειδιούσας με πονηρία.

— Εγκατέλουσε τὰ μάτια καὶ μὲ μειδάμια παρετήσει τὴν την γῆ, σαν νὰ τῆς ελέγει :

— Τὰ συγχαρητήριά μου γιὰ τὸν βλάκα πούκε ...

— Τὴν 2 Δεκεμβρίου 1896 τὴν συνήντηση στὸν Παρασάσο. Μ' ἐκύτταξε καὶ πάλι ἀλλὰ τὴν φορά αὐτὴ μὲ κάπειρα γιγνήστητα.

— Τὸ ἔγω μον... διπρωθή καὶ μ' ἀπλησίασε!

— Βλέπετε, μονή λέγει, σ' ἀγαπᾶ.

— Τὸ ξέρω καλέ : τον ἀπάντησα.

— Κ' ἔσπιξε μέσα στὴν παιδική μου ψυχῆ μὲ τρόμον τὴ χρυσῆ εὐτική.

— Μ' ἀγαπᾷ, μὲ ἀνταπεῖ, κλαίει δι' ἐμέ. Ισως, μὲ ἀναζητει πανγιδια, διατρέπει τὸν δρόμον! 'Ω! μὲ ἀπέτηντο τὸν ψυχῆ μου γοργόφετερον θά διέπλεξε τοὺς οὐρανούς.

— Τὶ ψωλοίσαν διατρέπει τὸν δρόμον της τὸν γαλανὸν αἰθέρα, διὰ κολυμπήση στὸ πατερούν καὶ θά φθάσῃ λιτούψιος ἀπὸ ἀγαπη πόδι τοῦ Υψίστου! ... Πλᾶς θὰ λαμψούν τ' ἄστρα τότε ...

— Τὶ τρομερὸν ποὺ είνε δο θάνατος!

— Ηλθεν ἡ θάρη τῆς κηδείας. Τὸν εξαφανίσαν μονή ικολούθησαν διάλος οἱ τρελοίσι.

— Ωδαίσον λευκὸν φέρετρον ἀπὸ καρδιας φύλλων... ἀγαπάλιασε τὸ σόμα μονή ...

— Δύο παλμοὶ γέλωτος... οπτάρεις.

— Κατεστήθη σε μια γονιά του νεκροταρείου τῆς καρδιᾶς της. Αστρη πλάκα ἀπὸ μαρμάρινα στὴν μὲ ἐκάλυψη.

— Πάνω στὴ πλάκα αὐτὴ ἔγραφη σύντομα επιτημβιο, ἀπὸ ωραίο ασπροχρώσιο.

— Ενταῦθα κεῖται δο ἡλίθιος!...

— Τίμος

